

La protagonista d'aquesta història, la Maria Hidalgo, és una heroïna que va començar com a assalariada i que, amb esforç, va acabar sorprenent tothom. Aquesta senyora de veu dolça i fisonomia atractiva va saber escalar llocs en el món del transport, i encara avui hi ha qui no s'acaba de creure que porti una empresa, Supertrans, dedicada bàsicament al servei del transport de petit i de gran tonatge, entre camions, *trailers*, grues mòbils i transportistes.

“Jo treballava de secretària en el ram del transport, vaig començar picant factures, més tard dirigint el tràfic de mercaderies, i vaig descobrir que aquest món m'encantava –recorda-. En tenir una criatura em vaig quedar a l'atur i davant aquesta situació tan injusta vaig decidir, potser d'una manera una mica inconscient, de muntar-m'ho jo sola. Si llavors m'ho hagués rumiat gaire probablement avui no seria on sóc, però després de deu anys veig que malgrat que el camí hagi estat dur l'esforç ha pagat la pena, i ara no ho canviaria per res.”

En definitiva, que les circumstàncies van fer que dins la Maria arrelés la llavor empresarial. Sense experiència i amb un capital mínim, la nostra protagonista es va procurar un local i un telèfon per dedicar-se a allò que fins llavors havia vist fer als altres: **“He de reconèixer, en qualsevol cas, que no m'adonava d'on em ficava; és molt diferent dirigir el tràfic de camions a portar tota una empresa, amb tot el que això representa, i tenint en compte també que començava amb una economia precària i una bossa de clients a zero.”**

Els primers clients els va anar a buscar ella mateixa a la Fira de Barcelona; mai no se li hauria acudit d'emportar-se clientela de la seva antiga empresa. Amb els primers contactes entre paletes i treballadors de la construcció van començar els encàrrecs, alguns ben extraordinaris, a totes hores, dia i nit. El que la Maria no podia esbrinar és que la seva iniciativa li costaria moltíssims maldecaps, tant en la seva vida personal com laboral: disponible les vint-i-quatre hores, dissabtes i diumenges inclosos, gràcies al mòbil, una nena d'un anyet i una llar per portar li van fer veure que se n'havia de sortir com fos.

“Vaig patir una separació duríssima que va afectar molt l'economia de l'empresa, però lluny de desanimar-me vaig continuar en solitari –explica-. La veritat, però, és que vaig poder remuntar els tràngols gràcies a l'ajut del banc, podent fer front a tots els compromisos de pagament quan feia tot just un any que havia començat.” Les paraules de la Maria descobreixen l'empresària que opina que si hi ha alguna cosa sagrada en els negocis aquesta és el cobrament: **“Sé que els meus transportistes han de cobrar, que tenen famílies, i que jo tinc una empresa honesta coneguda a tot el país per la seva seriositat.”**

Avui la propietària de Supertrans compta amb un gran equip humà i amb un negoci que ha obert delegació a Madrid i que té corresponsals a tota Espanya: **“La base del negoci és el servei, i quant més ampli millor. Per això és imprescindible complir al cent per cent amb el que el client necessita. També és important assessorar i informar de quina és la millor i més econòmica fórmula per resoldre el transport o els moviments de maquinària –per a la construcció i**

també per als muntatges de grans espectacles- a realitzar. Així aconseguim la confiança de les importants empreses amb les quals treballem.”

En un altre ordre de coses, l'empresària ens parla de les seves relacions amb els transportistes: **“No m'acovardeix gens el fet d'haver de tractar amb camioners, ben al contrari, perquè són gent senzilla i diuen les coses pel seu nom. És fonamental posar-te en el lloc de l'altre; jo conec els meus transportistes, sé com treballen i com pensen, i em faig càrrec dels seus problemes. S'ha d'estar al seu nivell i parlar el seu llenguatge, conèixer la seva realitat i imposar-te tant o més que ells, quan és necessari. Amb aquesta filosofia, sóc tan capaç d'entendre'm amb un camioner com amb un gran empresari.”**

Tot i això, la nostra protagonista ens pot explicar un munt d'anècdotes il·lustratives del fet que en la dona no s'hi ha confiat mai, en feines d'aquesta mena: **“Recordo una constructora que va fer cridar el capatàs per supervisar una feina, m'hi vaig presentar i el senyor de l'obra se'm va quedar mirant amb uns ulls com taronges repetint que jo era una dona i que no en sabia, d'aquestes coses. Ofesa, li vaig dir el tipus de grua que necessitaria i que aquella mateixa tarda li enviaria el transportista més gras i més lleig que tenia per a la feina, a veure quina grua li recomanava un home, i així ho vaig fer. Li va recomanar la mateixa grua que jo, és clar.”**

L'empresària ha heretat aquesta valentia d'una àvia, la Lázara Garré, que en una època en què les femelles tenien ben poc a dir va deixar clar que era ella qui remenava les cireres. Així les coses, la Maria va viure de petita el matriarcat que **“la iaia”**, dona de geni i empenta, havia forjat a casa, i la veia com un exemple a seguir. Per tot això, vol dedicar-li aquestes línies: **“Nosaltres vam haver de lluitar molt, per fer-nos un lloc al costat dels homes; a la generació de la meva filla, en canvi, la veig més conservadora, potser no té les mateixes necessitats de lluita. La Gisela, que ja té onze anys, a vegades em sorprèn quan diu ‘ai, mare, quines coses que dius...’ Jo em sento molt orgullosa del que he fet, i satisfeta de ser una dona, però he de reconèixer que portar pantalons hagués estat més còmode. Per això intento ensenyar-li a la Gisela i també al Mauro, que encara és petit, que cal lluitar pels objectius que un es proposa, amb respecte i educació, això sí.”**

D'aquesta manera, i després de deu anys de trajectòria i èxit professional, actualment amb una empresa estable i sòlida i una cartera important de clients, als quals vol donar gràcies per haver confiat en la seva firma i creure en ella, per delegar-li tots els moviments de les seves mercaderies, que tan importants són en els seus negocis, la Maria conclou que ha estat arriscat i dur però que s'ho ha passat molt bé, que està molt enamorada de la meva feina, i també li vol agrair de tot cor a una persona en especial el suport i el consell professional que li va oferir i que tant la van ajudar, quan es va trobar sola davant els problemes, per tirar endavant Supertrans.

Maria Hidalgo - Barcelona (el Barcelonès)